

LÀM SAO ĐỂ XÂY DỰNG CHÁNH TRI CHÁNH KIẾN TRONG TU HỌC

Tập 5

Chủ giảng: Pháp sư Thành Đức

Ngày 14 tháng 5 năm 2019

Xin chào cả nhà, chúc mọi người buổi sáng cát tường, A Di Đà Phật!

Khóa học “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” của chúng ta đã sắp xếp cũng được khoảng 4 tuần lễ rồi, tôi nghĩ chúng ta nhớ được bao nhiêu câu kinh, nhớ được bao nhiêu câu chuyện, đó đều là thứ yếu, điều quan trọng nhất nhất nhất là chúng ta phải thật sự tin sâu nhân quả. Quý vị không nhớ được điều gì hết, đừng lo, đừng quá chướng ngại, phải không? 4 chữ (tin sâu nhân quả) này nhất định phải đem về, 4 chữ này nhất định phải để trong tâm, không được rời xa giây lát, bài thuốc này đảm bảo sẽ trị được bách bệnh. Hình như tôi đã biến thành bác sĩ rồi, mọi người có cảm giác này không? Hình như tôi đã kê không ít bài thuốc. Thật sự tin sâu nhân quả, phiền não gì cũng không còn nữa.

Cho nên diệu pháp của Phật có thể chỉ 1 câu thôi cũng đủ giúp chúng ta khôi phục lại bản tánh. Câu tin sâu nhân quả này có giúp chúng ta khai ngộ được không? Có đấy, điều này không phải tôi nói, “*Thâm tín nhân quả giả, chung tất đại minh phu tâm tánh*” (Người tin sâu nhân quả, cuối cùng ắt hiểu được thấu suốt tâm tánh), “*Thiện đàm tâm tánh giả, tất bất khế ly u nhân quả*” (Người khéo bàn tâm tánh ắt chẳng lìa nhân quả). Vậy nên những người thông đạt cả về giáo lý lẫn tâm tánh thì họ sẽ luôn nói về nhân quả, “*Thâm tín nhân quả giả, chung tất đại minh phu tâm tánh*” (Người tin sâu nhân quả, cuối cùng ắt hiểu được thấu suốt tâm tánh). Và sở dĩ chúng ta không thể minh tâm kiến tánh là chướng ngại từ đâu? Có phân biệt chấp trước, có vọng niệm. Người tin sâu nhân quả thì họ sẽ an trụ trong chân lý này, an trụ đến một ngày nào đó họ liền khai ngộ, bởi vì bất kì việc gì cũng sẽ không tác động đến tâm trạng của họ, phải không?

Tại sao người ta lại u buồn về quá khứ? Không cam tâm. Tại sao người ta lại lo lắng về tương lai? Họ sợ sau này không tốt. “*Muốn biết kết quả trong tương lai, hãy hỏi công phu ở hiện tại*”, tương lai và hiện tại có tách rời được không? Toàn bộ đều là nhân quả tương tục, sự trưởng chúng ta nhân mạnh nhân quả ở đâu? Ở ngay trước mắt. Người biết quan sát, chư pháp thật tướng nằm ở đâu? Điều này phải khéo quan sát, khéo thể ngộ, người không khéo quan sát thể ngộ thì nghe kinh ba bốn chục năm, kinh điển vẫn là kinh điển, cuộc sống vẫn là cuộc sống, hai việc này chẳng hề liên quan đến nhau.

Vậy những người biết quan sát nhân quả, sư trưởng chúng ta có biểu diễn cho chúng ta xem nhân quả không? Có, phải không? Đúng rồi. Nhân quả mà sư trưởng chúng ta biểu diễn vô cùng đặc sắc, nhân quả thật ra chính là nhân duyên quả, “*duyên*”, nó có thiện duyên và ác duyên, chúng ta vừa nghe đến ác duyên thì có thấy buồn bã không? Khởi lên cái tâm buồn phiền này, không phải gió động, cũng không phải phước động, mà tâm chúng ta động rồi. Vì thế trọng điểm thật sự không nằm ở cảnh duyên bên ngoài, mà nằm ở nhân tâm của chính chúng ta, chúng ta có khéo dụng tâm hay không. Người khéo dụng tâm thì khi đối mặt với những cảnh giới mà người đời không thể nào chịu đựng nổi, thì họ lại có thể không ngừng nâng cao cảnh giới của mình. Cho nên sư trưởng chúng ta nói, quý vị biết không? Câu nói này chúng ta đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, chúng ta đã học được chưa?

Ngoài việc phải đem câu “*tin sâu nhân quả*” về, chúng ta còn phải đem câu “*có biết không*” về nữa, OK? Nhất định phải thể ngộ được câu này, thật ra “*có biết không*” tức là có biết dụng tâm hay không. “*Tâm năng chuyển vật, tất đồng Như Lai*” (Nếu tâm có thể chuyển được mọi vật thì cũng giống Như Lai vậy), Như Lai và chúng ta khác nhau chỗ nào? Có khác biệt nhiều lắm không? Không có, chỉ giữa 1 niệm. Những việc mà đời này chúng ta cảm thấy không thể nào chịu đựng nổi, thậm chí đã để trong tâm 10 năm, 20 năm rồi, quý vị xem việc như vậy có nghiêm trọng không? Trên tướng mà nói, nút thắt trong tâm đã 20 năm trời không tháo gỡ được, tất nhiên là nghiêm trọng. Nhưng nói từ trên lý, thì chỉ khác ở 1 niệm mà thôi, thật sự biết dụng tâm, đau buồn phần nộ sẽ biến thành gì? Biến thành sức mạnh. Nguy cơ đều biến thành thời cơ, phiền não đều biến thành Bồ đề, thật ra các huynh trưởng ngồi đây có biểu diễn cho chúng ta xem không? Có không? Quý vị biết không? Quý vị phải biết xem.

Ví dụ như huynh trưởng Chu, huynh trưởng Hồ của chúng ta, nếu như ngày nào họ cũng nghĩ “*Ôi! Mình đã tạo ra nhiều nghiệp địa ngục như vậy, mình cứ chờ mà xuống địa ngục đi*”, đó là suy nghĩ của họ, có ai mãi đắm chìm trong những sai lầm quá khứ của mình mà không thoát ra được không? Rất là nhiều. Nhưng quý vị xem, họ vừa chuyển ý niệm, thì sẽ biến thành tâm đại từ đại bi cứu độ chúng sanh, cho nên có 1 câu tục ngữ nói là “*con hư biết quay đầu hối cải còn quý hơn vàng*”, đó là điều đáng quý nhất.

Sư trưởng chúng ta vô cùng thiện xảo, ngài luôn khơi dậy tinh thần trách nhiệm của học sinh chúng ta. Khi sư phụ giảng về “*Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo*” thì có nhắc đến, lúc đó hình như ngài vừa từ nước ngoài trở về Singapore, lúc đó ngài gặp phần lớn là những pháp sư xuất gia. Ngài nói lần này tôi bay về,

ngồi trên máy bay, nhìn thấy có một em nhỏ ngồi bên cạnh, trên chuyến bay dài như vậy em ấy luôn làm gì? Chơi trò chơi điện tử. Ngồi đó chơi điện tử mà không rời mắt, có thể đó đa phần đều là những trò gì? Những trò chơi giết người có đủ cả. Tiếp theo sư phụ nói thế nào? Ngài nhìn những đệ tử đó và nói, đây đều là những chúng sanh mà sau này quý vị phải độ. Sư phụ nhìn việc gì cũng đều có trí huệ của ngài, ngài mượn cái duyên đó để nhắc nhở học trò, quý vị đều là người xuất gia phát nguyện muốn độ chúng sanh, sau này quý vị sẽ phải đối mặt với những chúng sanh như vậy, bây giờ nếu không cố gắng vun bồi thực lực thì làm sao được, không được sống cầu thả qua ngày, không được phát nguyện sáo rỗng.

Cho nên bây giờ Thành Đức nhìn thấy huynh trưởng Chu và huynh trưởng Hồ, cảm thấy những chúng sanh chơi điện tử kia được cứu rồi. Tất nhiên chúng ta không phải đem hết trách nhiệm đẩy cho họ, mà cái này là *“Tùy chúng sanh tâm, ứng sở tri lượng”* (Thuận theo tâm chúng sanh, mà ứng hiện phù hợp với khả năng nhận biết của họ). Nếu hôm nay tôi đến nhà lao, hoặc là đến những trại cai nghiện, tôi nói với họ rằng: *“Tôi nói mọi người nghe, muốn cai nghiện thì cũng không có gì khó, mê ngộ chỉ giữa một niệm mà thôi”*. Những người bên dưới sẽ nghe không vô, vì giảng đạo lý quá cao, họ sẽ nói *“Thầy mau đi đi, mau đi đi”*. Bỗng nhiên có 1 người đến nói là *“Các huynh đệ à, trước đây tôi cũng như các bạn”*, thì lỗ tai họ sẽ dựng đứng lên, cho nên thế nào là *“con hư biết quay đầu hối cải còn quý hơn vàng”*. Nên dùng thân gì để độ thì liền hiện thân đó mà vì họ thuyết pháp, họ mới cảm thấy thân quen, họ mới cảm thấy có thể tiếp thu được những lời quý vị nói, vì sao? Có sự đồng cảm.

Cho nên bây giờ nếu quý vị muốn thuyết pháp cho chó nghe thì phải làm sao? Quý vị phải hiện thân chó thì mới dễ câu thông với nó. Tôi không phải nói là bây giờ, tất nhiên nếu bây giờ quý vị đã như Quán Âm Bồ tát rồi, thì quý vị phải đợi khi nào không có ai nhìn thấy thì mới độ, bởi vì nếu có người nhìn thấy thì quý vị sẽ phải ra đi, OK? Tại sao có người nhìn thấy thì quý vị phải ra đi? Bởi vì dùng một cái, họ sẽ bí mật chụp hình quý vị, sau đó sẽ đăng lên wechat, người nào đó là Quán Thế Âm Bồ tát, rồi sẽ có 1 đám người kéo đến. Sau cùng, 1 đám người vừa mở cửa ra sẽ nhìn thấy 1 người ngồi đó ra đi, cái duyên độ chúng sanh của họ không còn nữa, bởi vì những người đến đó không phải vì muốn nghe họ giảng kinh thuyết pháp, mà là sao? Xoa đầu con 1 tí, xoa đầu con 1 tí, vậy là xong luôn, không còn duyên nữa. Vì thế tại sao nói khi Phật Bồ tát bị lộ thân phận thì phải đi, cái tướng này, cái sự này, lý nằm ở đâu? Người biết tư duy thì sẽ cảm nhận được.

Nhớ lại có 1 hôm sư phụ gặp 1 người, ở Hồng Kong, tôi không nhớ rõ lắm,

hôm đó tôi có ở bên cạnh hay không cũng không nhớ rõ lắm, bây giờ lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt nữa. Quý vị xem tôi để cả chồng sách ở đây, mong mọi người lượng thứ, trước đây thì không cần nhiều sách như vậy, bởi vì trí nhớ còn khá tốt, trích dẫn kinh điển đều còn nhớ được, bây giờ trích dẫn kinh điển sợ là nói xong câu đầu lại không nói được câu sau, để sách đây mà lật tìm luôn. Cho nên nhìn thấy các bạn trẻ thì rất vui “*Hà bất u cường kiện thời, nỗ lực tu thiện, dực hà đãi hồ*” (Cớ sao không nỗ lực tu thiện lúc khỏe mạnh, còn mong đợi gì nữa). Lúc đó ở Hồng Kong có 1 người đã quỳ xuống, đến Hồng Kong tìm sư phụ “*Sư phụ, hôm nay ngài mà không viên đỉnh (cạo tóc để xuất gia) cho con thì con sẽ ở đây không đi đâu nữa*”. Sư phụ nhìn người đó và nói “*Anh không đi, thì ta đi*”.

Chúng ta quay trở lại, quay trở lại, lúc này chúng ta có nói, người biết tu, gặp phải những cảnh giới mà người thế gian hoàn toàn không thể chịu đựng được, thì đó lại là cái duyên để họ không ngừng tiến bộ, thậm chí là tiến bộ rất nhiều, tiến bộ rất nhanh. Chúng ta không nói ai khác, trước tiên chỉ nói đến Đức Phật Bổn sư Thích Ca Mâu Ni, ngài là vị thầy căn bản của chúng ta.

Tiếp theo đây, Thành Đức muốn kể về 1 câu chuyện, có thể có không ít đồng tu đều đã nghe rồi. Một kiếp nọ, Thế Tôn là một vị tiên nhân tu hạnh nhẫn nhục, ví dụ này chúng ta đều đã nghe rồi, nhưng đã dùng được chưa? Dùng được rồi, việc việc là việc tốt. Bởi vì chúng ta chưa bao giờ gặp cảnh người ta cắt thịt của chúng ta. Quý vị nói có, mình đã gặp rồi, nhưng có cắt từng miếng từng miếng chưa? Chưa phải không? Bởi vì nếu bây giờ mà có người như vậy thì đã bị công an bắt lâu rồi. Lúc đó, ngài gặp một quốc vương, Ca Lợi vương là 1 quốc vương, đã xử tội ngài bằng lăng trì. Cho nên mọi người phải biết là Phật Bồ tát, kể cả sư phụ thượng nhân của chúng ta đã làm biểu pháp cho chúng ta, chúng ta phải xem cho hiểu, đây đều là Đại Quyền Thị Hiện (chư Phật và đại Bồ tát thị hiện tương người phạm ở nhân gian để độ hóa chúng sanh).

Ca-lợi vương cắt xẻo thân thể của Đức Phật, đây là ác duyên. Cho nên đòi trước Đức Phật có tạo ra ác nhân không? Có, nếu không thì sao ngài lại gặp phải ác duyên như vậy. Khi đối mặt với cảnh giới như vậy ngài vẫn biết tu, đã biến ác duyên nghiêm trọng như vậy thành thế nào? Trả hết đi. Không chỉ trả xong rồi, ngài còn chuyển cái duyên xấu nhất đó thành cái gì? Không phải chỉ là thiện duyên mà thôi, còn là pháp duyên nữa. Ngài nói với Ca-lợi vương, sau khi ta thành Phật thì sẽ độ ông đầu tiên, vì thế lúc ngài bắt đầu chuyển pháp luân, người khai ngộ đầu tiên là tôn giả Kiều Trần Như, chính là Ca-lợi vương thời quá khứ kia. Quý vị xem, Đức Phật đã biểu pháp gì cho chúng ta? Nói được làm được. Cho nên chúng ta phát Bồ đề tâm rồi thì có thoái chuyển được không? Không

được thoái chuyển, phải giữ lời hứa. Thoái chuyển “*Có thể mình không đủ sức*”, có nhiều suy nghĩ rồi thì sẽ bắt đầu “*Cha mẹ mình sức khỏe cũng yếu rồi*”, chuyện này nối tiếp chuyện kia, chuyện này nối tiếp chuyện kia, sau cùng cũng hết hơi.

“*Mình sợ năng lực không đủ*”. Sư trưởng chúng ta có nói là hoằng pháp lợi sanh thì phải có năng lực không? Tôi chưa từng nghe câu này. Tôi chỉ nghe sư trưởng nói là “*Chỉ thành cảm thông*”, chứ không nói nhất định phải rất giỏi, phải có năng lực rất giỏi. Tiếp theo, “*Tôi cảm thấy năng lực của tôi không đủ*”, thật ra ý niệm này là không tin Phật, có người sẽ nói là, tôi rất tin Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, nhưng tôi không tin bản thân mình. Tôi nghĩ, quý vị đã phạm phải 1 sai lầm về logic, quý vị tin Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, vậy quý vị phải tin lời ngài nói chứ? Tôi không nói những điều gì khác, chỉ cần tin câu thứ nhất ngài nói là được rồi, câu đầu tiên ngài nói sau khi khai ngộ. Đúng rồi, vậy là quý vị không tin rồi, quý vị còn nói là mình tin Phật? Thế nên nói cho cùng, chúng ta đều tin ai? Điều tùy thuận theo suy nghĩ của mình. Vì thế tại sao nói điều đầu tiên khi tu học là “*Tùy thuận giáo huấn của Thánh hiền Phật Bồ tát, không tùy thuận phiền não tập khí của mình*”. Mỗi ngày có bao nhiêu ý niệm? “*Vạn cảnh giao tập, nhất bất giác sát, nan miễn chủng chủng vi lý tình tướng, phách nhĩ nhi sanh*” (Muôn vàn cảnh duyên cùng xuất hiện, hễ không cảnh giác liền khó tránh những tâm tướng sai lệch sanh ra trong chớp mắt). Hơn nữa, 1 niệm đến rồi thì niệm niệm tương tục, quý vị sẽ mãi sống trong sự chán nản. Cho nên người biết dụng công thì “*không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm*”.

“*Cha mẹ tôi cũng đã lớn tuổi rồi*”, đây gọi phiền não tương lai. Khi cha mẹ quý vị thật sự cần quý vị chăm sóc thì quý vị phải mau mau quay về, đó cũng là biểu pháp; còn bây giờ rõ ràng các cụ đang hết lòng ủng hộ quý vị, quý vị vẫn ngồi đó vọng tưởng, như vậy là có lỗi với cha mẹ quý vị, có phải vậy không? Không phải tôi ép quý vị nhé, là tự quý vị gặt đầu. Đúng vậy, cha mẹ là đại hộ pháp của quý vị, có duyên thù thắng như vậy mà quý vị vẫn còn vọng tưởng, chẳng phải quý vị đã chà đạp phát tâm của họ rồi sao? Cha mẹ quý vị hiếm có như vậy, việc khó nhất của đời người chính là việc xả bỏ tình thân, nhưng họ đã xả bỏ quý vị quyên góp cho chúng sanh, quý vị xem, đó là tấm lòng Bồ tát thù thắng hiếm có, quý vị phải làm cho cha mẹ mãn nguyện. Tất nhiên nhân duyên sẽ có lúc thay đổi, khi cha mẹ quý vị thật sự có chuyện gì đó, những người học văn hóa truyền thống như chúng ta còn có suy nghĩ gì không? Không nói tiếng nào, phải làm gì ngay? Về nhà, chăm sóc cha mẹ. Làm gì có chuyện cha mẹ không khỏe mà mình không chăm sóc, nếu vậy chúng ta còn nói văn hóa truyền thống gì nữa? Quý vị xem khai thị lúc nãy của sư phụ thượng nhân, Phật pháp chỉ có 1

chữ, chữ gì? Hiếu, chữ này đã bao hàm cả Phật pháp rồi.

Phát nguyện rồi, “*Ôi, trước đây tôi cuồng vọng quá, phát nguyện lớn như vậy, tôi thấy mình nên quay về tìm việc làm, rồi vẫn sẽ cố gắng niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ, thầy thấy như vậy có được không?*”. Tôi nói quý vị nghe, số quý vị cũng gần giống số tôi, không có đường lui nữa rồi. Nếu ngày nay quý vị chưa gặp được thì đó là chuyện khác, nay quý vị đã thấy rõ thế gian bây giờ việc gì là quan trọng nhất rồi? Hoằng pháp lợi sanh. Người thế gian duyên của họ chưa đến, họ vẫn còn chơi bời, ngày cuối cùng của mỗi năm họ vẫn còn 54321 Happy New Year, quý vị không thể trách họ, duyên của họ vẫn chưa đến. Quý vị đã gặp Phật pháp rồi mà vẫn còn 54321 thì thật sự rất đáng thương, không còn cách nào nữa. Gặp được Phật pháp rồi mà quý vị còn phung phí từng giây từng phút như vậy, sao chịu cho thâu? Đó chẳng phải đùa cợt Phật pháp, tiêu khiển Phật pháp sao? Không được!

Quý vị không những gặp được Phật pháp, quý vị còn gặp được đại thiện tri thức trong thời đại này, ngài có đại trí huệ, lý niệm của ngài đều là những cách cứu thế gian, quý vị đã nghe nhiều như vậy rồi, ngay cả 1 sự nghiệp cứu thế quý vị cũng không phát tâm được, mà lại nói mình sẽ cố gắng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Nói mọi người nghe, thế giới Tây phương Cực lạc, *nhị thừa chủng bất sanh* (người căn tánh nhị thừa không vãng sanh về đó được), Thanh văn Duyên giác đều không vãng sanh về đó được. Trong kinh Phật có nói như vậy không? Có nói. Những người vãng sanh về đó phải có 1 điều kiện, bỗng nhiên mọi người đều dựng tai lên nghe, 24 phẩm, 3 bậc vãng sanh có 8 chữ “*Phát Bồ đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*”, khổ nạn của thế gian này bày ra trước mặt quý vị, và còn có 1 vị đại trí giả đã nói cách để giải cứu, vậy mà quý vị vẫn “*Thôi mình quay về tìm việc làm thôi*”, như vậy Bồ đề tâm làm sao phát được?

Cho nên gặp được sư phụ là duyên đời này thành Phật đã được chín muồi, là duyên đời này độ chúng sanh cũng chín muồi rồi. Vì thế hôm qua có nói với mọi người là Khổng Tử nói: “*Quân tử nghĩa dĩ vi chết*” (Quân tử lấy nghĩa làm gốc), bản chất của quân tử là gì? Đạo nghĩa, nhân nghĩa, bày ra trước mặt, nhân nghĩa đạo nghĩa không phát ra được, ngay cả tư cách làm quân tử cũng không có, mà còn muốn làm Phật, không thể nào, nói vậy không hợp với đạo lý.

Tất nhiên nếu quý vị phát tâm rồi nhưng vẫn chưa có duyên để làm những công việc này, những nhân duyên này. Hôm qua chúng ta cũng đã nói rồi, quý vị phát tâm rồi, một niệm sẽ như thế nào? Khấp hư không pháp giới, Phật Bồ tát đều biết cả. Bây giờ quý vị an trụ trong nhân duyên của mình, tích lũy những năng lực cần thiết để hoằng pháp lợi sanh. Trong “*Kinh Dịch – Hệ Từ Truyện*” có nói

“Đức bạc nhi vị tôn, trí tiểu nhi mưu đại, lực tiểu nhi nhiệm trọng, tiền bất cập hĩ” (Đức hạnh kém mà nhận địa vị tôn quý, trí tuệ và năng lực thấp mà lại mưu sự lớn, sức lực yếu ớt mà nắm giữ trọng trách, người như vậy không có mấy người là không gặp tai họa), mọi người có nghe qua câu này chưa? “Đức bạc nhi vị tôn, trí tiểu nhi mưu đại, lực tiểu nhi nhiệm trọng, tiền bất cập hĩ”, “tiền” nghĩa là rất ít, “bất cập” nghĩa là rất ít người không gặp tai họa, hoạn nạn, rất ít người không gặp nạn, tức là đa phần sẽ gặp nạn. Mọi người tưởng tượng xem, quý vị gánh quá nặng thì sau cùng sẽ thế nào? Sẽ bị đè xuống. Cho nên điều này ở trong quẻ nào? Quẻ đỉnh. Chúng ta nói là quẻ đỉnh có 3 chân đứng, 3 chân, 3 chân này có được thể hiện trong câu nói này chưa? Muốn đứng vững thì cần những gì? Đức hạnh, trí huệ, năng lực.

Ví dụ như ngày nay quý vị chọn việc giảng kinh, thì quý vị phải học những phương pháp giảng kinh, dạy học, quý vị phải tích lũy kinh nghiệm và năng lực. Ngày nay quý vị muốn làm hộ pháp thì phải học cách quản lý, hoặc quý vị muốn làm việc xử lý hậu kỳ, những việc này đều phải học. Cho nên trên thực tế, phát nguyện rồi thì đều do Phật Bồ tát sắp đặt, chỉ cần chúng ta không thoái chuyển, lúc nào cũng có Phật Bồ tát đang hộ trì chúng ta, không cần lo lắng. Vì vậy tất cả phiền não đều đến từ việc không tin tưởng giáo huấn của Phật Bồ tát, đó mới là nguồn gốc của vấn đề. Tin rồi, *“Tín vi đạo nguyên công đức mẫu”* (Niềm tin là cội nguồn của đạo, là mẹ của các công đức), người thật sự tin tưởng thì niệm niệm đều là tăng trưởng thiện căn, trưởng dưỡng các thiện căn, họ tin nhân quả, 6 căn tiếp xúc 6 trần, họ sẽ biết quan sát, họ sẽ hiểu ra rất nhiều chân tướng, họ sẽ biết quan sát ngay trong những chuyện thế gian.

Thành Đức vừa nói với mọi người, duyên của quý vị chưa đến, bây giờ quý vị cố gắng tích lũy, tự nhiên sẽ sắp xếp cho quý vị. Hôm qua còn nhắc đến với mọi người là, sư phụ chúng ta phát nguyện xuất gia, ngài cũng không cần đi tìm người ta, người ta tự đến tìm ngài, quý vị xem, tự tại biết mấy. Vì vậy quý vị tu luyện đến khi nào người ta nhìn vào liền thấy *“Anh không thể nào ở nhà được nữa”*, kéo quý vị ra, thì lúc đó duyên đã khá chín muồi rồi. Nhưng quý vị cũng phải xem ai kéo quý vị, nếu như là 1 người ham danh văn lợi dưỡng kéo quý vị, quý vị cũng phải biết phán đoán, quý vị đừng có tới lúc đó bị kéo ra ngoài, gây chuyện rồi lại đến tìm tôi. Cho nên có lúc nói năng cũng không hề đơn giản, *“Hồi xưa như thầy nói, có người kéo ra tôi liền ra theo”*, quý vị còn phải *“Độ đức lượng lực, thăm thế trách nhân”* nữa, pháp này phải biết viên dung, quý vị không thể nào tóm lấy 1 câu, chỉ tóm lấy 1 câu thì sẽ thành thế nào? Chấp trước. Hễ chấp trước liền sanh bệnh, pháp là viên dung, giữa các câu pháp với nhau không có sự

xung đột, cho nên phải biết lý giải viên mãn.

Quay trở lại, tôi đảm bảo với mọi người, mỗi 1 người hiện tại đều đã ở trong lý niệm cứu thế của sư phụ rồi, mọi người có tin không? Đúng vậy, cái lúc này gọi là phương tiện thuyết, cái bây giờ gọi là chân thật thuyết. Thỉnh giáo mọi người, quý vị cảm thấy sư phụ đã dạy chúng ta những lý niệm, những cách làm nào quan trọng nhất để cứu thế gian này? Huynh trưởng Bồ!

Huynh trưởng Bồ: Điều học sinh nói chưa chắc đã đúng, nhưng đó là một vài sự lãnh ngộ của bản thân học sinh.

Pháp sư: Không có đáp án chuẩn, mọi người đừng lo ngại, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

Huynh trưởng Bồ: Học sinh cho rằng đó là nhân quả, nếu như chúng sanh có thể tin tưởng nhân quả, vững tin nhân quả thì thế giới này chắc chắn sẽ hòa bình.

Pháp sư: Vô cùng chính xác. Quý vị xem, sư phụ nói bây giờ muốn cứu thế gian này thì giáo dục điều gì là quan trọng nhất? Đợi một lát, micro vẫn chưa thể đem đi, bây giờ huynh trưởng cảm thấy có thể làm việc giáo dục nhân quả, rồi sao nữa?

Huynh trưởng Bồ: Sau đó cần phải bồi dưỡng một lớp người hoằng dương nhân quả, tức là phải có người dạy, muốn mọi người tin tưởng thì phải có người dạy.

Pháp sư: Phải có người dạy, rồi sao nữa?

Huynh trưởng Bồ: Sau đó, giống như bây giờ, giống như học sinh chúng ta bây giờ thì phải cố gắng... nhưng bây giờ giáo viên rất ít, những người giống như pháp sư đây thật sự là rất ít rất ít, cho nên nhiệm vụ của pháp sư rất nặng nề.

Pháp sư: Rồi sao nữa?

Huynh trưởng Bồ: Bước này thì phải dựa vào sư phụ thượng nhân đem pháp truyền cho thế hệ của pháp sư. Lúc ban đầu sư phụ chỉ có một người, nhưng đến thế hệ của pháp sư thì sẽ nhiều hơn rất nhiều, thế hệ của pháp sư lại truyền cho chúng con, lại nhiều hơn rất nhiều lần nữa. Vì thế sau này chúng con cố gắng học, lại truyền tiếp cho càng nhiều người nữa. Tức là như sư phụ đã nói, đây là việc mà một thế hệ không thể nào hoàn thành được.

Pháp sư: Rất là tốt! Chờ một chút, chờ một chút. Thế hệ của huynh trưởng sẽ sanh ra rất nhiều người, huynh trưởng cảm thấy ai đứng ra trước sẽ tốt hơn?

Huynh trưởng Bồ: Chính mình.

Pháp sư: Được, nào, vỗ tay khích lệ. Mời ngồi.

Mấy ngày nay chúng tôi luôn trao đổi với mọi người về một điều, một thái độ rất quan trọng khi tu hành, Phật pháp là gì? Nội học. Quý vị đã nghe rất nhiều đạo lý, những đạo lý này phải như thế nào? Hướng vào trong. Nếu không sư phụ ở đó nói “*Người truyền pháp rất quan trọng*”, còn chúng ta vừa nghe thấy câu này liền: Ai đó rất tốt, ai đó làm được, ai đó như thế nào đó. Đều hướng ra đâu? Hướng ra ngoài.

Thật ra Thành Đức cũng là người được sư phụ giúp cho tỉnh ngộ, hồi đó vừa mới học Phật, tôi nhớ là ở Tịnh tông học hội Cao Hùng, hồi đó Thành Đức còn đang dạy thay, vẫn chưa phải là giáo viên chính thức, vẫn đang dạy thay, chủ nhật đi lấy pháp bảo tiện thể tham gia niệm Phật. Vừa hay buổi tối hôm đó pháp sư Ngô Đạo sẽ đến giảng pháp, vậy là niệm Phật xong thì ăn tối, pháp sư Ngô Đạo sẽ giảng sau bữa tối. Lúc đó khi đang ăn cơm thì Học hội này lại mở đĩa sư phụ giảng kinh, lúc đó lại giảng đến đoạn thỉnh Phật trụ thế trong Phổ Hiền thập nguyện, thỉnh Phật trụ thế. Kết quả sư phụ đã giảng là “*Quý vị xem thế gian này, nhiều người như vậy nhưng có bao nhiêu người gặp được Phật pháp? Gặp được Phật pháp lại gặp được pháp môn niệm Phật đời này thành tựu, thì lại có bao nhiêu người? Gặp được pháp môn niệm Phật mà lại gặp được thiện bản (bản tốt nhất) hội tập đệ nhất kinh Tịnh độ này, lại có bao nhiêu người?*”. Tiếp đó sư phụ nói: “*Quý vị không thỉnh chính mình trụ thế, quý vị còn thỉnh ai trụ thế?*”. Tôi có ấn tượng rất sâu sắc, cả cơ thể giống như bị điện giật vậy.

Cho nên Phật pháp là nội học, bất kỳ một lời giáo huấn nào cũng phải hướng vào trong, nhưng ở đây có thể mọi người sẽ nói “*Được thôi! Vậy mình sẽ thỉnh chính mình trụ thế, nhưng bây giờ đức hạnh của mình không ổn, trí huệ cũng không ổn, năng lực cũng không ổn, vậy sao mình trụ thế được?*”. Câu nói này lại biến thành sự chấp trước của quý vị, cho nên cái gì cũng không được chấp trước. Quý vị huynh trưởng, lúc này tôi có nói gì không? Lúc này tôi có nói câu này không? Không có đâu nhỉ, quý vị không thể nói là tôi có nói câu này được.

Tôi lấy một ví dụ cho mọi người, câu chuyện về lão tiên sinh Bạch Phương Lễ, ai chưa nghe qua mời giờ tay. Được, xin bỏ tay xuống. Vậy Thành Đức sẽ kể cho mọi người một phiên bản tóm tắt: Đó là một ông cụ cả đời đạp xe ba bánh, cho đến năm bảy mươi mấy tuổi, một hôm cụ quay về quê hương của mình, nhìn thấy có một số em nhỏ không đến trường để học, đang chơi ở đó. Bản thân cụ thì không biết chữ, chưa từng đi học, đó là nuôi tiếc cả đời cụ, nhìn thấy các em bé

không được đi học thì cụ rất đau lòng. Cụ tìm hiểu xem tại sao các em không đi học, vì không đóng nổi học phí, cụ rất là buồn, quay về cụ liền đem 5000 tệ cả đời tích cóp được, chuyện này có lẽ đã xảy ra từ hơn 10 năm trước rồi, đem 5000 tệ đó ra, rồi nói với các con của mình là muốn đem 5000 tệ này quyên góp cho trường tiểu học ở quê mình, để những em không đóng nổi học phí cũng được đi học. Các con của cụ nói: “*Cha, cha điên rồi sao? Đó là tiền dưỡng già của cha đó*”. Cụ nói: “*Đó là tiền của cha, mấy con không quản được*”.

Cụ đem đi, hiệu trưởng không dám nhận, cụ đã hơn 70 tuổi rồi, nhìn thấy sự chân thành thiết tha của cụ thì rất xúc động, không nhận cũng không được. Tiếp đó việc càng khiến các con cụ kinh ngạc là gì? Cụ nói từ bây giờ cụ sẽ quay lại nghề cũ, bắt đầu kiếm tiền, đạp xe ba bánh, tất cả số tiền kiếm được đều đóng góp cho các em học sinh. Từ tiểu học đến đại học đều có học sinh được cụ giúp đỡ, cụ đã đạp xe gần 15 năm, đạp đến khoảng chín mươi mấy tuổi, số km mà cụ đã đạp có thể vòng quanh trái đất 18 vòng, kiếm được hơn 300.000 tệ. Số sinh viên được cụ giúp đỡ cũng rất là nhiều, những sinh viên được cụ đích thân đến trao học bổng đều cảm thấy suốt đời khó quên, một ông cụ tám mươi mấy tuổi đạp xe đạp, giúp đỡ các em đi học, quý vị nói xem, những em học sinh đó có cố gắng học không? Cho nên những em đã từng được cụ giúp đỡ, sau khi tốt nghiệp đại học thì không em nào mà không đi làm các việc từ thiện. Sau cùng, cụ sống được hơn 90 tuổi, lúc đó, hình như khi cụ bị bệnh thì tất cả mọi người ở vùng Thiên Tân nơi cụ ở đều rất quan tâm đến cụ, đều xúc động vì cụ.

Chúng ta bình tâm nghĩ lại, cụ có nhiều tiền bạc hơn người thế gian chúng ta không? Có thể 99% mọi người đều giàu có hơn cụ. Cụ có sức khỏe tốt hơn người thế gian không? 99% mọi người đều có sức khỏe hơn cụ. Cụ có đầu óc, học vấn tốt hơn người ta không? Tất cả những điều kiện bên ngoài cụ đều không bằng người ta, nhưng cụ lại thức tỉnh lương tri của dân tộc Trung Hoa chúng ta, thức tỉnh trách nhiệm giáo dục thế hệ sau, tất cả đều được cụ đánh thức. Những thứ cụ dùng không phải là những thứ bên ngoài, mà cụ đã dùng cái gì? Tâm chí thành. Tâm chí thành thì mỗi người chúng ta ai cũng có, dùng tất cả những điều kiện hiện tại của chúng ta để đi cố gắng, đi cống hiến, thì ngay đây sẽ khiến những người hữu duyên xung quanh quý vị cảm động. Vậy nên lý niệm của sư phụ không phải là phải thế nào đó, phải có công phu như thế nào đó, rồi lại gặp được duyên như thế nào đó quý vị mới làm được việc.

Vì vậy, sư phụ chúng ta vào dịp tết đã nói một đoạn với nội bộ chúng ta, ngài nói rằng: “*Văn hóa truyền thống không thể hoàng dương rộng rãi ở đại lục, tại sao vậy? Bởi vì các điểm mô phạm, các tấm gương quá ít. Đây là sự quán cơ*

đối với thời đại hiện nay”. Tiếp đó sư phụ lại nói, con người bây giờ khá là xốc nổi, cho dù quý vị tặng cho họ rất nhiều tài liệu, họ có xem không? Chưa chắc đã xem, xem rồi cũng chưa chắc đã để tâm đến, phải làm thế nào? Quý vị cho họ tận mắt nhìn thấy, thì họ mới tin. Cho nên ở Liên hiệp quốc, sư phụ đã tham gia mười mấy năm hội nghị hòa bình, lý luận đều đã giảng rất thấu triệt, “đây là điều lý tưởng, nhưng không làm được”. Chúng ta xem, tháng 3 năm 2017 đã dẫn theo 9 đại sứ đi xem thực tế, xin hỏi “Tịnh Không chi hữu xã” khi nào được phê duyệt? Năm đó liền được phê duyệt ngay, đúng không? Có nhanh không? Tại sao? Vì họ nhìn thấy rồi.

Được, vậy chúng ta cùng quay lại, huynh trưởng Bồ lúc này có nói đến, giáo dục nhân quả có thể cứu lấy thế gian này. Vậy xin hỏi mọi người, còn lý niệm cứu thế nào khác nữa? Huynh trưởng Chu.

Huynh trưởng Chu: Lão pháp sư khi giảng kinh còn có nói 1 câu, tôi có ấn tượng rất sâu sắc, chính là giáo dục phải bản địa hóa, phải tiến cùng thời đại.

Pháp sư: Đây cũng là một trọng điểm. Nếu quý vị không thể bản địa hóa và tiến cùng thời đại, cho dù quý vị làm rất tốt thì người bây giờ cũng không thể thao tác theo. Người bây giờ nếu muốn tìm lý do thì rất lợi hại, nếu như quý vị không suy nghĩ chu toàn mọi mặt thì họ sẽ “Việc này không thích hợp với tôi, tôi không làm được”. Mời ngồi. Quý vị xem, những điều này đều rất quan trọng, thời đại bây giờ không làm Bồ tát Phổ Hiền thì không độ được chúng sanh, “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, bản địa hóa và tiến cùng thời đại chính là hằng thuận chúng sanh.

Nào, còn gì nữa không? Được, mời huynh trưởng Triệu của chúng ta, cũng cảm ơn huynh ấy đã rất vất vả hộ niệm rất nhiều huynh trưởng.

Huynh trưởng Triệu: Mấy hôm nay học sinh có nhớ một câu khai thị của sư phụ, tức là tuần trước trưởng phòng Trương Phát có hỏi sư phụ thượng nhân, khi mà anh ấy muốn cứu độ những chúng sanh, cứu độ những người ở trong nhà giam, sư phụ có nói về ba điều là luân lý, đạo đức, thứ nhất là luân lý, thứ hai là đạo đức, thứ ba là nhân quả. Và đây cũng là sự giáo dục hoàn chỉnh của đại chúng trong toàn xã hội chúng ta, còn có một việc quan trọng nữa là phải mở trường học, phải bắt đầu từ những trường học từ A đến Z, từ giáo dục nhi đồng cho tới các em nhỏ, cộng thêm sự giáo dục luân lý đạo đức nhân quả của người lớn chúng ta, như vậy mới có thể hoàn thành sự giáo hóa căn bản.

Pháp sư: Được, cảm ơn huynh trưởng Triệu! Ở đây đã nói đến điều trọng điểm, “kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên” (Dựng nước quân dân, dạy học làm

đầu). Phải có giáo dục luân lý, giáo dục đạo đức, giáo dục nhân quả, giáo dục thánh hiền. Được, mời huynh trưởng Lâm.

Huynh trưởng Lâm: Xin chào pháp sư! Học sinh cảm thấy thời đại này, bởi vì con cảm thấy sức mạnh của truyền thông thật sự là rất to lớn, bởi vì con xem tin tức bây giờ 89-90% đều đang đăng những tin tức phiến diện, và bản thân con đời này cũng có duyên làm trong ngành này, con cũng hy vọng đời này mình có thể tiếp tục làm mãi. Bởi vì trước đây nguyện lực của con không đủ mạnh, thật sự là không mạnh mẽ, nhưng vừa rồi, nghe pháp sư kể về câu chuyện của lão tiên sinh Bạch Phương Lễ, trước đây con cũng có nghe qua, nhưng trước đây con không có cảm nhận này, lúc này khi con nghe thì bỗng nhiên thấy nổi da gà, con cảm thấy một ông cụ như vậy...

Pháp sư: Huynh trưởng Lâm rất có thiện căn, huynh ấy có tâm lòng thành khẩn, điềm này Thành Đức phải học theo huynh ấy.

Huynh trưởng Lâm: Lúc này con nghe thấy, ông cụ đã lớn tuổi như vậy rồi, nhìn thấy tình hình của các em nhỏ, ông cụ có tâm lòng này, quay về nghề cũ đi đạp xe ba bánh với đoạn đường dài như vậy. Con cảm thấy ông cụ có khả năng như vậy, cụ có thể làm được việc như vậy, bản thân mình sao lại không phát tâm được như thế để đi làm việc này? Cho nên đời này nhất định nhất định phải giữ vững cái tâm này mà làm việc!

Pháp sư: Được, A Di Đà Phật, cảm ơn huynh trưởng Lâm! Mời ngồi.

Thành Đức phải đứng lên lễ kính huynh ấy mới được, đây là điều Đức Phật đã dạy, chúng ta phải lễ kính Bồ tát sơ phát tâm. Phát tâm tức là nhập vào hàng Bồ tát, chỉ cần tâm không thoái chuyển, thì chính là Bồ tát sơ phát tâm. Vậy mọi người nghe xong những lời của huynh trưởng Lâm “*Ồ! Huynh trưởng Lâm huynh ấy học ngành truyền thông, truyền thông có thể cứu nước, có thể cứu thế giới, cho nên việc này là việc của huynh trưởng Lâm, không phải việc của mình*”. Quý vị xem, nghĩ như vậy có đúng không? Do vậy trong “Kinh Hoa Nghiêm” có nói: “*chủ bạn viên dung*”. Về truyền thông thì huynh trưởng Lâm là “*chủ*”, những người nghe thấy sự phát tâm của huynh ấy đều có trách nhiệm hộ trì huynh ấy, phải không? Quý vị là “*bạn*”, vai phụ. Ví dụ như vừa rồi huynh trưởng Triệu của chúng ta có nói, mở trường từ A đến Z rất quan trọng, rồi huynh ấy đến phục vụ trong những trường đó, rồi 18 môn võ nghệ huynh ấy cũng sẽ học được không ít, bởi vì huynh ấy đến những ngôi trường đó, *thiếu bảo, thiếu sư, thiếu phó* (các chức quan trong triều đình xưa) đều làm được, bởi vì huynh ấy sẽ biết chăm các em bé, huynh ấy lại học y, cho nên sẽ không trốn được việc này. Đúng vậy, bởi

dưỡng con trẻ thì phải dựa vào phương pháp xưa, “Văn Vương thế tử thiên”, tức là bồi dưỡng người nối nghiệp lãnh đạo quốc gia, bây giờ chúng ta có phải bồi dưỡng người nối nghiệp lãnh đạo quốc gia không? Bồi dưỡng người nối nghiệp văn hóa cũng rất quan trọng, cũng phải có *tam thái, tam thiếu* (các chức quan xưa) mới được. Vì thế quý vị xem Phật pháp rất thú vị, rất viên dung đúng không, *chủ bạn phải viên dung*. Quý vị nói huynh trưởng Triệu là “*chủ*”, huynh trưởng Ngũ của chúng ta là “*bạn*”, huynh trưởng Ngũ nhớ phải đưa sách đến trường từ A đến Z nhé!

Có người nào bỗng nhiên có một suy nghĩ là, sao mình xui xẻo quá vậy, hôm nay gặp phải pháp sư Thành Đức, những lời mình đã nói thầy ấy đều nhớ hết, muốn chối cũng không được. Chỉ cần quý vị lên bục, gặp đúng lúc tôi ngồi dưới bục, lần sau đến khi gặp mặt tôi sẽ nói: “*Chào huynh trưởng, năm đó thế nào rồi?*”. Nói đùa thôi, bởi vì tôi trì giới không sát sanh, những lời khiến người ta bị áp lực thì tôi sẽ không nói, chỉ cần khi tôi nói câu đầu tiên, đối phương đã chau mày lại, thì tôi sẽ thu binh ngay, không được nói tiếp nữa, nếu không sẽ thành chấp trước. Nói đến nỗi người ta đã rất giận rồi, như vậy là không nhạy bén tí nào cả. Nói năng phải thuận theo lòng người.

Huynh trưởng Lâm là “*chủ*”, huynh ấy muốn chiếu vài tiết mục, phải đi đâu để tìm tiết mục? Đi đến Thái y đường để quay phim, quý vị xem, Thái y đường y chiếu theo luân lý đạo đức, còn hay làm nghĩa công, luôn luôn hành y đạo, hễ chiếu ra thì sẽ khiến bao nhiêu người cảm động? Nếu không huynh trưởng Lâm phát tâm mà lại không có chỗ nào để quay. Cho nên quý vị xem một vở kịch chắc chắn sẽ có vai chính và vai phụ, nếu không thì làm sao họ hát được? Một mình Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, đành phải nhập Niết bàn, không hát kịch được nữa, ngài diễn vai chính, “*chỉ văn lai học, vị văn vãng giáo*” (chỉ nghe nói trò tìm đến học, chưa nghe nói thầy phải đi đến dạy), vậy ai sẽ đi tìm học sinh? Các đệ tử của ngài. Các đệ tử của ngài ra ngoài, người ta sẽ hỏi “**Sư phụ của ông là ai?**”, sẽ có người đi theo, phụ giúp việc chiêu sinh. Học trò của Đức Phật phải phụ giúp việc chiêu sinh, chúng ta có phải phụ giúp chiêu sinh không? Có chứ. Khó khăn lắm quý vị mới gặp được thiện tri thức, quý vị không giới thiệu cho chúng sanh thì không từ bi rồi.

Đời này tu hành muốn có thành tựu, thiện tri thức là điểm then chốt, quý vị đã gặp được người thầy tốt như vậy rồi, quý vị còn không giới thiệu? Gặp được pháp môn tốt như vậy rồi, quý vị còn không giới thiệu? Cho nên thầy Lý Bình Nam nói, quý vị gặp được pháp môn niệm Phật mà không giới thiệu cho mọi người, như vậy là không từ bi. Nói đến đây thì đừng phấn khích quá mà đi trên

đường cứ “*Niệm Phật tốt lắm, niệm Phật tốt lắm*”, người ta sẽ nói người học Phật thần kinh có vấn đề. Phải xem duyên phận, duyên chín muồi rồi quý vị phải dạy họ niệm Phật; duyên chưa chín muồi thì quý vị tự mình niệm đến nỗi sức khỏe rất tốt, vàng trán phát sáng, họ sẽ hỏi “*Anh bảo dưỡng sao vậy?*” là quý vị sẽ giới thiệu được thôi. Không có duyên thì phải tạo duyên, không có thiện căn thì phải trồng thiện căn cho họ, có thiện căn rồi thì giúp họ tăng trưởng, thiện căn chín muồi rồi thì quý vị phải giúp họ đời này được thành tựu. “*Kinh Vô Lượng Thọ*” đã dạy như vậy, không phải tôi tự nói, “*Như thị diệu pháp hạnh tịnh văn, ưng thường niệm Phật nhi sanh hỷ, thọ trì quảng độ sanh tử lưu, Phật thuyết thử nhân chân thiện hữu*” (Diệu pháp như thế, may được nghe. Phải thường niệm Phật sanh hoan hỷ. Thọ trì, độ khắp chúng sanh tử. Phật nói người này chính bạn lành). Vì thế nói nhiều như vậy về *chủ* và *bạn*, cũng là nhắc nhở chúng ta, biết tu hành, sáu căn tiếp xúc sáu trần, không khởi tâm không động niệm, không phân biệt, không chấp trước. Quý vị vừa nghe thấy gì, đó là việc của ai, đó là việc của ai, tất cả đều là phân biệt chấp trước. Quý vị nhìn thấy một người phát tâm, mình có khả năng thì mình giúp một phần, không có khả năng thì mình vẫn phải tùy hỷ công đức, sao không có việc của mình được chứ? Tôi ở Anh, họ ở Phúc Châu, hàng ngày tôi hồi hướng cho họ được không? Đúng rồi, gặp được rồi mà chúng ta không tận tâm tận lực hộ trì, thì chúng ta không trọng nghĩa nữa rồi, trọng nghĩa thì phải học theo Tử Lộ, “*Nguyện xa mã, y khinh cầu, dữ bằng hữu cộng, tề chi nhi vô hám*” (Con nguyện mang xe ngựa, áo da cừ của con cho bạn hữu dùng, dù đến hồng cũng không oán giận). Cho nên giả sử Tử Lộ gặp được pháp môn niệm Phật thì chắc chắn sẽ là người giới thiệu hạng nhất.

Việc mời quý huynh trưởng chia sẻ như thế này, chủ yếu cũng là muốn mọi người nhớ lại những lời dạy của sư phụ. Chúng ta lấy một ví dụ, khách sạn chúng ta hiện giờ đang thực hành quan niệm cứu thế nào của sư phụ?

Bây giờ sẽ khoanh vùng trong nhóm nhân viên của tập đoàn để trả lời câu hỏi này. Tất nhiên câu hỏi này của tôi hình như cũng hơi bị phân biệt chấp trước, quý vị nghe xong rồi thì đừng cảm thấy không có việc của mình nữa rồi. Quý vị xem hiểu được thì quý vị cũng có thể hộ niệm cho họ, đúng không? Có thể họ không nhìn thấy những mặt khác, quý vị lại nhìn thấy rồi nên sẽ nghĩ “*Thì ra mình quan trọng thế này*”. Việc này là quý vị cũng đang tỉnh Phật trụ thế, ánh sáng dung hòa, quý vị soi chiếu họ, họ cũng soi chiếu quý vị. Phát tâm của quý vị soi chiếu họ, phát tâm của họ cũng soi chiếu quý vị. Vậy nên tại sao những lúc học cùng nhau, hình như nghe giảng sẽ vô cùng có hiệu quả. Về đến nhà tự mình tu thì rất dễ gặp phải Chu Công, bởi vì từ trường không giống nhau, nhân duyên

không giống nhau, tại sao mẹ Mạnh Tử phải ba lần chuyển nhà? Bởi vì khi sống gần lò mổ lợn, từ trường ở đó âm khí rất nặng nề, khi bà đến sống bên cạnh trường học thì từ trường liền thay đổi, dù sao chúng ta vẫn chưa phải là A-la-hán, thân ta cũng không phải nằm ngoài tam giới, nằm ngoài ngũ hành, vẫn chưa đến cảnh giới đó, phải không? Lúc này thì môi trường vẫn rất quan trọng.

Được, vị nào? Huynh trưởng Từ.

Huynh trưởng Từ: Xin chào pháp sư, xin chào các vị đồng học! Hiện nay thì khách sạn chúng tôi đang học tập văn hóa gia đình, tức là như sư trưởng chúng ta có nói, trong doanh nghiệp thì dùng tâm đạo nghĩa để thực hiện văn hóa gia đình này.

Pháp sư: Được, cảm ơn huynh trưởng Từ, vỗ tay nào!

Tôi thương lượng với mọi người một việc, tức là mọi người có thể chấp nhận việc tôi giảng “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” mà không phải theo tiến độ không? Hy vọng mọi người đồng ý, nếu không tôi sẽ khiến chúng sanh phiền não, bởi vì có thể có huynh trưởng khi đang nghe sẽ nghĩ “Sao vẫn chưa bắt đầu? Sao vẫn chưa bắt đầu? Sao vẫn chưa bắt đầu?”. Cho nên việc này phải xây dựng nhận thức chung trước rồi mới dễ xuất phát. Nhưng mọi người hãy cảm nhận một chút, Thành Đức có đang giảng “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” không? Quý vị xem, những tâm thái này có liên quan đến “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” không? Có chứ, đều là cảm ứng. Hơn nữa khi chúng ta đã hoàn toàn phát tâm hoặc dụng tâm đúng đắn thì khi quý vị vừa tiếp xúc với kinh văn thì sẽ ngộ ra. Nếu tâm quý vị chưa mở ra, quý vị vừa tiếp xúc liền bắt đầu ghi chép lại những điều được giảng trong giờ học. Chép mãi chép mãi, xin hỏi mọi người, những điều chúng ta ghi lại trong mấy năm nay để đâu rồi? Có xem lại không?

Vì thế hồi xưa khi sư trưởng chúng ta đi học, thầy Lý Bình Nam bảo ngài đừng có ghi chép gì cả, mở ngoặc (sư trưởng của chúng ta), nếu không sau khi tôi nói xong thì có rất nhiều người muốn ghi bài nhưng lại bị vướng ngại. Thật ra mọi người phải chú ý, Thành Đức đã từng nói rồi, “*y liễu nghĩa bất y bất liễu nghĩa*”, quý vị dùng phương pháp nào đắc lực thì cứ dùng, chứ đừng thấy hôm nay tôi nói gì, quý vị nghe xong thì sợ tôi nhìn thấy quý vị, giống như bị vướng ngại vậy, đi học mà lại bị vướng ngại thì không được. Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành có đắc lực hay không chỉ có chính mình biết, đồng tham đạo hữu của chúng ta cũng đâu có tha tâm thông, sao họ nhìn thấy được chứ? Nhưng những đạo lý đó chúng ta phải hiểu, cái lý đó cho dù chúng ta không thể nào một bước mà tới được đó, nhưng ít ra chúng ta phải đi về hướng đó, đúng không?

“Hoa Nghiêm” rất thâm sâu, nhưng quý vị nhất định phải đi về hướng đó, từng bước từng bước đi qua đó, *“túng khứ viễn, dĩ tiệm tề”* (thấy người có điều hay, tự nhủ mình phấn đấu). Cho nên sư trưởng chúng ta với căn tánh của ngài, khi ngài dụng tâm mà lãnh ngộ thì khi nghe xong một tiết học, tâm cảnh ngài có thay đổi không? Sẽ đi lên. Còn việc chép bài thì sao? Cảnh giới của ngài đã đi lên rồi thì còn chép những thứ đó làm gì? Tất nhiên sư phụ còn có một kỹ năng khác, tức là trí nhớ của ngài rất tốt. Không chép bài, nghe giảng xong 95% vẫn có thể giảng lại cho các đồng học, đây là tình hình của sư trưởng. Tất nhiên những ngộ tánh, những năng lực này chúng ta không có đủ, thì chúng ta chép cái gì? Chép những điều mình cảm thấy có tác động rất lớn đến mình, thì mình chép nó lại, tối nay mở ra xem lại, xem đến khi nào nhớ mãi không quên, đó mới là ý nghĩa của việc chép bài. Nếu chép xong rồi *“tay áo tôi vẫn nhẹ, không vương một áng mây”*, tôi không nên dẫn ra câu thơ này, bởi vì đây là lời của Từ Chí Ma, có cái xấu trong đó, có cái xấu không? Có đấy, bỗng nhiên có người nào đó trong đời quá khứ có duyên với Từ Chí Ma, vì câu nói này của tôi mà đi tìm hiểu câu này từ đâu mà ra? Mau về tra cứu thử xem, kết quả bắt đầu từ ngày hôm đó họ lại đi xem những thứ của Từ Chí Ma, vậy là tôi tội lỗi lắm, cho nên muốn nói năng mà không phạm khẩu nghiệp thì không hề dễ!

Trong “Liễu Phàm Tứ Huân” có nói: *“Bất luận hiện hành nhi luận lưu tề, bất luận nhất thời nhi luận cửu viễn, bất luận nhất thân nhi luận thiên hạ”* (không nên nghĩ tới lợi ích trước mắt mà phải nghĩ đến hậu quả lâu dài về sau. Không nên nghĩ đến đúng cho bây giờ mà phải nghĩ đến đúng cho tương lai. Không nghĩ đến riêng cho mình mà phải nghĩ đến cho mọi người), cái thiện này, trước khi muốn hành thiện, trước tiên phải biết rõ thế nào là thiện, thế nào là ác, nếu không *“tự vị hành trì, khởi tri tạo nghiệp”* (tự cho là hành trì, đâu biết đang tạo ác), tưởng là mình đang hành thiện, nhưng không hiểu rõ đạo lý, dùng tâm thiện làm việc xấu.

Một ví dụ hay nhất, ông Lã Văn Ý từ chức tể tướng, quay về nhìn thấy một người uống rượu say, phải không? Chặn trước mặt ông rất hỗn xược, Lã công lại rất từ bi *“Thôi kệ thôi kệ, không so đo với hắn”*, rồi đi vòng qua. Một năm sau người này bị phán tội chết, Lã công nghe thấy tin này thì nói: *“Ta đã sai rồi, nếu như một năm trước ta nhìn thấy tình hình như vậy mà bắt hắn đến quan phủ, nghiêm trị hắn một chút, trừng phạt nhỏ mà cảnh cáo lớn, hắn sẽ lấy đó làm điều cảnh cáo, sẽ không ngang tàng như vậy nữa”*, bởi vì sau hành vi đó của hắn, *“Ta đây ngay cả tể tướng cũng không sợ, tể tướng còn phải sợ ta ba phần”*, vậy là xong luôn. Cho nên nhân từ không những phải tự mình thọ dụng mà còn phải sao

nữa? Người khác cũng phải thọ dụng, phải suy nghĩ đến họ, bây giờ họ hành động như vậy, họ rất nông cuồng, làm sao mới giúp đỡ họ được? Nhất định phải khiến họ nhận được giáo huấn. Vì thế Phật pháp mới nói rằng nghe kinh rất quan trọng, hiểu rõ đạo lý rất quan trọng, quý vị hiểu rõ đạo lý thì mới biết được làm sao để lợi ích cho mình và lợi ích cho người khác.

Lúc này có hỏi mọi người một vấn đề, thật ra câu trả lời của từng huynh trưởng, trong *sự* lại có *lý*, rồi mọi người đều tham gia vào đó, cùng nhau cảm động rồi lại cười, ấn tượng sâu sắc. Một mình Thành Đức ở đây hát kịch, hát mãi hát mãi thì có người còn mơ thấy Chu Công. Quý vị xem lúc này mọi người cười vui vẻ thế này, không có ai mơ thấy Chu Công hết. Cho nên chúng ta là hết thầy đều tùy duyên, “*Thần Quang, đừng quá chấp trước*”, tất cả tùy duyên, chúng ta cứ thuận duyên. Quý vị xem kể cả câu trả lời của huynh trưởng Bồ lúc này, đã khiến chúng ta suy nghĩ về rất nhiều vấn đề, quý vị xem suy nghĩ của huynh ấy cũng rất có logic, không ngừng suy nghĩ từ những điều căn bản, sau cùng huynh ấy đã thành chính mình trụ thế.

Tiếp theo chúng ta xem, thật ra “Kinh Hoa Nghiêm” lý sự vô ngại, sự sự vô ngại như thế này là ở ngay trong hiện tại. Quý vị đừng có một suy nghĩ là “Hoa Nghiêm” cao vời quá, “Hoa Nghiêm” có phải do Đức Phật giảng không? Đức Phật là “*tùy chúng sanh tâm, ứng sở tri lượng*” (thuận theo tâm chúng sanh, mà ứng hiện phù hợp với khả năng nhận biết của họ), vậy những kinh mà ngài giảng ở Ta bà sẽ khế cơ người nào? Thế giới Ta bà, vậy có khế cơ chúng ta không? Có khi nào Đức Phật giảng xong liền nói: “*Hì hì*”, “*hì hì*” là do tôi thêm vào nhé, “*Xin lỗi, các người làm không được*”. Không thể nào đúng chưa? Sư phụ nói, đó chẳng phải là đang đùa cợt chúng sanh sao? Quý vị không những đã gặp được “Hoa Nghiêm”, không những thù thắng như vậy, quý vị còn gặp được một vị thiện tri thức, đã biểu diễn “Hoa Nghiêm” cho quý vị xem, quý vị còn không làm theo “Hoa Nghiêm”, chẳng phải là đã chà đạp sự biểu diễn của lão hòa thượng sao? Đúng vậy.

Tôi xin hỏi mọi người, bây giờ việc khó làm nhất của thế gian này là việc gì? Đoàn kết tôn giáo. Quý vị xem bây giờ có nhiều vụ đánh bom khủng bố như vậy, do cái gì gây ra? Sự xung đột giữa các tôn giáo. Tất nhiên quý vị nói sâu thêm một chút nữa, thì là xung đột về lợi ích. Vấn đề phức tạp nhất trên toàn thế giới, sư phụ đã mất thời gian bao lâu để giải quyết? Quý vị nói sư phụ đã giải quyết được rồi, nhưng thế giới này rất nhiều nơi vẫn rất loạn. Mọi người phải hiểu là, mỗi một người, mỗi một đoàn thể, mỗi một quốc gia đều có cộng nghiệp của chúng, nếu như những cộng nghiệp này Phật Bồ tát đều có thể gánh được thì Phật

Bồ tát đã gánh lấy từ lâu rồi, các ngài là đồng thể đại bi, các ngài gánh được mà vẫn không gánh thì đó sao từ bi được chứ? Cho nên chúng ta học “Cảm Ứng Thiên” sẽ biết rất rõ “*Họa phước vô môn, duy nhân tự triệu*” (họa, phước không cửa vào; đều do người tự chuốc), đó là do tự họ chiêu cảm, đó là ác nghiệp của chính họ chiêu cảm đến ác quả, Phật Bồ tát cũng không thể nào gánh giúp họ được. Tôn giả Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất, khi vua Tỳ Lưu Ly muốn tàn sát dòng tộc Thích Ca, ngài đã dùng thần thông đem rất nhiều người, cả mấy trăm người bỏ vào trong cái bát của mình, cứu lấy họ. Sau đó, “*Minh đã cứu được rất nhiều người*”, vừa mở ra thì trong đó toàn là máu, thần thông không thắng nổi nghiệp lực. Phật Bồ tát ai mà không có thần thông? Đều có thể giúp chúng ta hóa giải nghiệp lực sao? Bởi vì đó đều là do tự tâm chúng ta biến hiện ra, chỉ khi nào tâm chúng ta chuyển đổi thì những nghiệp này mới chuyển đổi được.

Những việc phức tạp nhất mà lão pháp sư vẫn hóa giải được dễ dàng như vậy. Ngài đã sử dụng phương pháp của “*Hoa Nghiêm*”, ai cũng là đệ nhất, chẳng phải sẽ hóa giải được sao? Ai cũng là đệ nhất, tôn trọng lẫn nhau, tán thán lẫn nhau, đó là hạnh Phổ Hiền. “*Lễ kính chư Phật, xưng tán Như Lai*”, đối với mỗi một tôn giáo đều rộng tu cúng dường. Hễ nói đến tôn giáo của mình, sám hối nghiệp chướng, bản thân chúng ta làm chưa tốt. Người ta làm tốt thì tùy hỷ công đức. Thiên chúa giáo mở bệnh viện rất là tốt, tùy hỷ công đức, chúng ta có năng lực thì cũng phải ủng hộ họ. Đó chẳng phải là “*Hoa Nghiêm*” sao?

Ngoài ra tất cả các cảnh giới đều là duy tâm sở hiện, đều là hóa thân của Phật Bồ tát, cho nên quý vị xem những đạo lý này đều thông với nhau, đi nói với những tôn giáo khác, đi nói với Cơ đốc giáo, quý vị có tin là thần của quý vị có vạn đức vạn năng không? Người ta lập tức nói ngay: Tin chứ, có vạn đức vạn năng. Vậy quý vị có tin là các ngài có thần thông đạo lực, các ngài có thể biến thành đức Phật Thích Ca Mâu Ni trong Phật giáo, biến thành Mohammed trong đạo Hồi, bởi vì thời đại đó giao thông chưa phát triển lắm, nhiều khu vực khác như vậy thì các ngài độ thế nào? Cho nên đều là thần thông của các vị thần của quý vị biến hiện ra những thân phận mà mọi người có thể chấp nhận được để độ họ. Vừa nghe đến đây thì rất vui, đều do thần của chúng ta biến hiện ra, một vị thần, chỉ có một vị chân thần, tức là một tự tánh mà trong kinh Đại thừa của chúng ta có nói. “*Thập phương tam thế Phật, cộng đồng nhất pháp thân*” (Mười phương ba đời chư Phật cùng chung một pháp thân), quý vị xem, lý luận vừa nói ra thì không có tôn giáo nào phản đối, chẳng phải đã đoàn kết được rồi sao. Lại làm tứ nhiếp pháp, mời khách và tặng quà.

Vì thế chúng ta không dễ dàng gì mới gặp được sư phụ, phải biết quý trọng

cái duyên này, cùng với sự phụ “*Du bộ tam giới, vô sở quái ngại*” (Đạo chơi ba cõi không bị chướng ngại), phía trước còn có “*Kính u Phật giả, thị vi đại thiện, thực đương niệm Phật, tiệt đoạn hồ nghi, bạt chư ái dục*” (Tôn kính đức Phật là việc lành lớn, phải nên niệm Phật dứt các hồ nghi, bỏ các ái dục), chính là buông bỏ ngã chấp, “*đổ chúng ác nguyên*” (lấp các nguồn ác), buông bỏ tự tư tự lợi, “*khai thị chánh đạo, độ vị độ giả*” (chỉ dạy chánh đạo, độ người chưa độ), “*du bộ tam giới, vô sở quái ngại, khai thị chánh đạo, độ vị độ giả*” (Đạo chơi ba cõi không bị chướng ngại, chỉ dạy chánh đạo, độ người chưa độ). Khi nào mới sống cuộc đời như vậy? Ý niệm. Khi nào mới sống cuộc đời như vậy? Hiện tại. Quý vị còn có những ý niệm khác, tâm phân biệt, tâm chấp trước lại khởi lên. Sáu căn tiếp xúc sáu trần, quý vị biết không? Không phân biệt, không chấp trước, thì sẽ biết tu.

Vậy chúng ta thuận theo điều mà học trưởng Từ vừa nói lúc này, văn hóa gia đình, làm tấm gương, điều này sư trưởng có nhân mạnh không? Có nhân mạnh. Xin hỏi hệ thống từ A đến Z nếu như không có văn hóa gia đình thì hệ thống đó có tác dụng không? Cho nên trong hệ thống từ A đến Z đó có huynh trưởng Chu, có huynh trưởng Lâm, có huynh trưởng Từ, có huynh trưởng Bồ, phải không? Quý vị có tin là tiếp sau đây ai nói tiếp thì người đó đều có trong đó, trùng trùng vô tận, rất thú vị, chỉ cần xem cái nào là *chủ*, cái nào là *bạn*? Không có văn hóa gia đình, các giáo viên cũng cãi nhau thì có dạy ra được những học sinh tốt không? Không thể nào. Vì vậy quý vị xem những quan niệm cứu thế của sư phụ đều dung hòa với nhau, vậy hiện tại mọi người đang ở trong cái duyên nào thì cứ dốc sức mà làm cho tốt. Được, đây là văn hóa gia đình.

Nào, huynh trưởng của tập đoàn chúng ta, huynh trưởng Lâm của chúng ta.

Huynh trưởng Lâm: Xin chào pháp sư, xin chào mọi người! Trước mắt chính là thực hiện đoàn thể hòa hợp!

Pháp sư: Đoàn thể lục hòa kính.

Huynh trưởng Lâm: Đúng, còn một cái nữa là “*từ tâm bất sát*”

Pháp sư: “*Từ tâm bất sát, giới sát phóng sanh*”, điều này đối với tình hình hiện tại của chúng ta cũng vô cùng quan trọng. Mời ngồi!

“*Bồ tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả*”, “*Dục tri thế thượng đao binh kiếp, thả thính đồ môn dạ bán thanh*” (Muốn biết vì sao thế gian, triền miên binh lửa, ngút ngàn nạn tai. Hãy nghe vang vọng đêm dài, tiếng kêu thảm thiết vạn loài

sinh linh). Tại sao thế gian này lại có chiến tranh? Căn nguyên không phải do ai đó thấy ai đó chướng mắt, đó chỉ là những cái trên bề mặt. Căn nguyên là gì? Nghiệp sát. Cho nên làm sao để người thế gian giới sát phóng sanh mới thật sự hóa giải được nguồn cơn căn bản của kiếp đao binh, của chiến tranh, thậm chí là phương pháp duy nhất và có hiệu quả nhất để hóa giải hiệu ứng nhà kính hiện nay, tức là mọi người đều ăn chay. Hiện nay tại sao lại có nhiều khí thải như vậy? Bởi vì ăn thịt nên phải nuôi rất nhiều súc vật, những chất do chúng thải ra ví dụ như khí oxit cacbon chính là nguyên nhân nghiêm trọng nhất gây ra hiệu ứng nhà kính, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với khí thải của xe hơi. Thậm chí quý vị nuôi những con gia súc này thì phải phá bỏ rừng rậm nguyên thủy, hể rừng rậm nguyên thủy bị phá bỏ thì lá phổi của trái đất sẽ ngày càng nhỏ lại, giạt một sợi tóc cũng chấn động toàn thân, cho nên muốn hóa giải hiệu ứng nhà kính và chiến tranh trên thế gian này thì phải bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ bàn ăn. Nào, còn vị huynh trưởng nào nữa?

Được, huynh trưởng Tôn của chúng ta.

Huynh trưởng Tôn: Xin chào pháp sư, xin chào mọi người! Con có nghe một đoạn khai thị của sư trưởng về khách sạn, tức là chỉ cần nhìn thấy A Di Đà Phật, một người khách sau khi đã vào khách sạn, từ khi vào ở cho đến khi ra về, ít nhất có thể niệm được mười mấy câu thậm chí là nhiều hơn nữa. Cho nên con mới liên tưởng đến, thật ra sư trưởng và chư Phật Bồ tát có lẽ đều tương thông với nhau, sau cùng đều giúp tất cả chúng sanh có duyên đều có thể trồng được hạt giống kim cang này, sau cùng đều có thể cầu sanh Tịnh độ, một đời viên thành Phật đạo, đạt đến giải thoát cứu cánh, rồi lại độ tiếp tất cả hữu tình.

Pháp sư: Xin cảm ơn, A Di Đà Phật!

Huynh trưởng Tôn: A Di Đà Phật!

Pháp sư: “Kinh Pháp Hoa”, thành Phật là “Pháp Hoa”. Trong kinh “Pháp Hoa” có một câu rất quan trọng là “*Nhất xưng Nam mô Phật, giai dĩ thành Phật đạo*” (Chỉ niệm Nam-mô Phật, đều đã thành Phật đạo), để thành Phật thì một câu Phật hiệu này chính là chủng tử kim cang. Hiện tại mọi người đang ở dưới sự hộ trì của khách sạn chúng ta, ăn uống sinh hoạt ngủ nghỉ đều rất hoan hỷ. Xin hỏi mọi người, dựng lên tám biển này có dễ dàng không? Không dễ dàng chút nào, thậm chí đừng nói là quý vị không hiểu, ngay cả các vị đang làm việc trong khách sạn cũng chưa chắc đã biết, bởi vì có một số việc rất khẩn cấp, rất khó khăn, đều do ai đang xử lý? Do chủ tịch Ngô của chúng ta xử lý. Quý vị chưa nhìn kỹ chữ tóc ông ấy càng ngày càng bạc rồi. “*Không có đâu. Mỗi lần gặp chúng tôi, chủ*

tịch Ngô đều cười rất vui vẻ”, cũng giống như cha mẹ của huynh trưởng Không, chắc chắn sẽ nói với huynh ấy là “*Con cố gắng học hành, cố gắng học hành*”. Khi họ làm ruộng thì có vất vả không? Quý vị xem, cha mẹ của huynh trưởng Không có bao giờ nói với huynh ấy là “*Cha rất vất vả, rất mệt mỏi*”, có không? Cha của huynh trưởng Không có bao giờ nói những lời này không?

Quý vị xem, tấm lòng của cha mẹ, tấm lòng của sư trưởng, tấm lòng của lãnh đạo, tất cả đều như nhau, họ đều có trách nhiệm đó. Vậy nên tại sao cha là trời? Tại sao người làm chủ cả một nước là trời? Đều có đạo lý hết cả, những người hiểu được thì sẽ biết ơn. Thế nào là trên đền bốn ơn nặng? Nếu không có cha mẹ nuôi nấng thì sao chúng ta có thể trưởng thành khỏe mạnh? Làm sao có được những nhân duyên tốt như vậy? Nếu không có sư trưởng một đời nhẫn nại biết bao điều si nhục, gian nan khốn khổ như vậy thì bây giờ chúng ta làm sao có được môi trường tu học tốt thế này? Chẳng phải tất cả đều nương vào phước lực của ngài che chở cho sao? Vì vậy những người biết lãnh ngộ thì họ sẽ bỗng nhiên trưởng thành, bỗng nhiên khôn lớn. Khôn lớn không phải là quý vị ăn nhiều một chút là sẽ khôn lớn, đó là thân thể thôi, có trưởng thành hay không thì phải xem họ có nhớ ơn, có biết ơn, có cảm ơn hay không, nếu có thì họ sẽ trưởng thành rất nhanh, tại sao? Người biết ơn chắc chắn sẽ cảm ơn, tiếp đó là gì? Báo ơn.

Được, còn huynh trưởng nào nữa không? Huynh trưởng Liêu.

Huynh trưởng Liêu: Những việc mà khách sạn đã làm thì quá nhiều, muốn nói cũng không nói hết, con chỉ nói một vài điều con cảm thấy đặc biệt.

Pháp sư: Không sao, huynh cứ việc nói.

Huynh trưởng Liêu: Con cảm thấy điều khá đặc biệt là, văn hóa bốn điều cấm kị trong khách sạn, đó là áp dụng cho người bên ngoài, có thể giáo hóa nhân tâm, tức là cấm thức ăn mặn, không phải vợ chồng thì cấm chung phòng, và cả cấm hút thuốc, cấm uống rượu, bốn điều cấm kị này, sẽ giúp những người chưa được nghe Phật pháp, và những người có duyên bước vào khách sạn này sẽ trồng được một hạt giống thiện, những luân lý này, họ cũng có thể biết được những luân lý đạo đức này, đặc biệt là việc ở cùng phòng khi không phải vợ chồng.

Pháp sư: Cấm hút thuốc, cấm uống rượu, cấm thức ăn mặn.

Huynh trưởng Liêu: Không phải vợ chồng thì cấm ở chung phòng, tức là những người không có giấy kết hôn thì không được vào đó ở chung.

Pháp sư: Vì thế khách sạn này là một vùng Tịnh độ, ở đây không có cơ hội để tạo nghiệp.

Huynh trưởng Liêu: Đây là dùng để đối ngoại. Còn về đối nội thì sẽ có giáo dục, giống như lúc này huynh trưởng Từ và huynh trưởng Lâm có nói, đoàn thể hòa hợp và văn hóa gia đình. Chúng ta có thể tích phước trong công việc, và cũng có thể học tập để tăng trưởng huệ mạng. Còn có rất nhiều điều khác nữa, con xin nói bấy nhiêu thôi.

Pháp sư: Không sao, đừng khách sáo, mời nói tiếp.

Huynh trưởng Liêu: Nói không hết được ạ.

Pháp sư: Nếu còn gì nữa thì cứ nói, không sao.

Huynh trưởng Liêu: Đại khái là những điều này, những điều nhỏ hơn sẽ được triển khai từ đó ra.

Pháp sư: Những điều nhỏ hơn cũng nói, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, đừng khách sáo, người một nhà không cần khách sáo.

Huynh trưởng Liêu: Tức là con cảm thấy làm việc ở đó, không giống như làm việc ở những tập thể khác còn có sự bài xích người ngoài, ở đó thì có thể hòa nhập rất nhanh. Và sẽ rất có cảm giác hạnh phúc, sẽ không cảm thấy mình cần phải trải qua một khoảng thời gian rất dài thì mới hòa nhập vào đó được, và mọi người cũng giống như anh chị em vậy, thật sự có cảm giác như đang ở nhà.

Pháp sư: Quý vị có chú ý nghe không, mỗi một câu huynh trưởng Liêu nói đều là những điều quan trọng nhất trong xã hội này. Xã hội này hỗn loạn chỗ nào? Tại sao mới chỉ học tiểu học mà đã muốn tự sát? Huynh ấy đều đã cho chúng ta đáp án rồi, quý vị thấy ở đây có thể hòa nhập rất nhanh, không bài xích người ngoài. Căn nguyên là xã hội này từ mẫu giáo đã dạy các em cạnh tranh, đến sau cùng, không cạnh tranh thì sẽ không sống nổi nữa.

Được, không sao. - Anh có rảnh đi ăn bữa cơm chay không? - Được, anh mời tôi thì tôi đi. Bước vào khách sạn, cảm thấy từ trường của mọi người ở đây rất lạ, đối xử với người khác đều rất hòa hợp, “*Điều này mình không tin lắm, nhưng lại cảm thấy hình như rất đặc biệt, hình như họ đang tuyển bác sĩ, để mình lên vào đó xem thử là thật hay giả*”. Họ vào đó, “*Dù sao nếu không ổn thì mình cứ bỏ đi là xong*”. Vào đó, huynh trưởng Triệu nói “*Họ làm thật à, hòa hợp thế này*”, thế gian này vẫn còn những đoàn thể như vậy.

Đoàn thể này đã được thành lập, nguy cơ lớn nhất trên toàn thế giới nằm ở đâu? Nguy cơ về tín tâm. Quý vị xem sư trưởng chúng ta nói, ngài đã tham gia rất nhiều buổi hội nghị ở Liên hiệp quốc, sau khi đã giảng hết những lời của

lão tổ tiên, người ta nói với ngài một câu “*Là lý tưởng, không làm được*”. Sư trưởng đã nói thế nào? “*Tôi như bị đập một gậy vào đầu, bị hắt nước lạnh vào mặt*”. Tiếp đó sư phụ đã làm thế nào? “*Túng sử thân chỉ chur khổ trung, như thị nguyện tâm vĩnh bất thối*” (Dù cho thân vào trong các khổ, nguyện con bền chắc vẫn không lùi), ngài đã đi tìm cách.

Nếu họ đã nghi ngờ thì làm gì? Làm thực nghiệm. Cho nên trí huệ của sư trưởng chúng ta chính là nhìn thấu suốt vấn đề, lập tức có phương pháp giải quyết, đây gọi là trí huệ. Có thể chúng ta phát hiện vấn đề thì rất đau khổ, không cách nào áp dụng giáo lý vào đó được. Cho nên sư trưởng chúng ta vừa tiếp xúc với cái gì thì ngài liền sanh ra một lý niệm, bởi vì ngài thấy được căn nguyên của vấn đề. Tại sao luôn nhấn mạnh về trường học từ A đến Z, đã nhìn thấy được, nhất định phải có thánh hiền nhân thì mới có cách giải quyết, lý niệm tốt mà không có thánh hiền nhân đi làm thì cũng vô ích, “*nhân tồn chánh cử*” ([Nếu ngày nay] vẫn còn những con người như Văn Vương, Võ Vương [thì] chính sự ấy có thể thi hành được), “*vi chánh tại nhân*” (thi hành chính sự, cốt ở con người).

Lúc nãy tôi đã bảo huynh trưởng Liêu cứ nói, đừng khách sáo, còn có một dụng ý khác, huynh ấy nói càng nhiều, trong một khách sạn có bao nhiêu lý niệm cứu thế của lão pháp sư? Tất cả đều ở trong đó, không sót một điều nào cả, con cái của nhân viên họ trong đó, quý vị xem nhân viên của họ đều luôn hộ trì người ta, một người bước vào thì niệm ít nhất 10 câu Phật hiệu mới rời đi, công đức có lớn không? Kết quả khi có thai sẽ sanh ra đứa con có dáy tai rất lớn, người có phước báo. Không thể dùng chút ít thiện căn phước đức nhân duyên, cho nên tại sao nói là phải phước huệ song tu, không nói huệ phước song tu. Đẳng giác Bồ tát còn phải dùng 100 kiếp để tu phước báo, không có phước báo thì ba đầu sáu tay cũng không dùng được, cho nên tu phước quan trọng, phước có dễ tu không? “*Nhất thiết phước điền, bất ly phương thôn, tông tâm nhi mịch, cảm vô bất thông*” (Hết thấy ruộng phước vốn chẳng xa lìa gang tấc, từ trong tâm này mà cầu thì mọi tâm niệm đều thông suốt). Tất cả các lý niệm đều ở khách sạn, tất cả các lý niệm đều ở trường từ A đến Z.

Các vị huynh trưởng, chúng ta tổng kết một chút về những điều hôm nay đã nói, tâm của chúng ta phải “*tâm bao thái hư*”, người tu học thánh giáo tâm lượng rộng mở đó là bước thứ nhất, nhất là muốn làm đệ tử Phật mà không đặt cả *hư không pháp giới* vào trong tâm thì đó gọi là đệ tử Phật *hữu danh vô thực*. Làm gì có chuyện quý vị làm đệ tử của Phật mà lại không đồng tâm với ngài, vậy thì làm đệ tử kiêu gì? “*Nhất thiết giai thành Phật, tư nguyện nhược khắc quả, đại thiên ứng cảm động*” (Tất cả đều thành Phật, nguyện này nếu kết quả, cả Đại

thiên cảm động), đức Phật hy vọng tất cả chúng sanh khắp hư không pháp giới đều sẽ thành Phật.

Vậy chúng ta muốn biểu pháp cho vũ trụ, trước hết phải biểu pháp cho trái đất, đúng chưa? *Y báo tùy theo chánh báo chuyển*, nhưng *y báo chánh báo* này phải kéo về *y báo* gần nhất, phải không? Đây là trình tự học tập, cách vật, trí tri, thành ý, chánh tâm mới có thể làm sao? Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Thiên hạ là *y báo* của quốc gia, quốc gia là *chánh báo*; quốc gia là *y báo*, gia đình là *chánh báo*; gia đình là *y báo*, tu thân là *chánh báo*; tu thân là *y báo*, sự thành ý chính tâm này là *chánh báo*, phải không? Cho nên tại sao nói đứng trên đỉnh núi rất cao, còn phải sao nữa? Lặn dưới đáy biển rất sâu. Vậy bây giờ chúng ta muốn làm tấm gương cho trái đất, trước hết phải làm tốt từ chỗ nào? Từ đất nước ta. Hiện nay chỉ có dân tộc ta mới cứu được thế giới, những nơi khác họ không có trí huệ của tổ tiên như vậy, họ không giải quyết được. Tốt, dân tộc ta phải làm gương, phải bắt đầu từ đâu? Khách sạn. Phải bắt đầu từ giáo dục, “*kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên*” (dựng nước quản dân, dạy học làm đầu).

Tất cả các vấn đề nếu nhìn từ căn bản thì đều là nhân tâm, những thứ khác như tiền bạc, ngoại giao, vũ khí,... đều không giải quyết được, chỉ có giáo dục mới có thể giải quyết vấn đề nhân tâm. Cho nên câu nói này của lão tổ tiên rất có trí huệ “*kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên*” (dựng nước quản dân, dạy học làm đầu). Chỉ có “*giáo học vi tiên*” (dạy học làm đầu), giáo dục quan trọng nhất, xin hỏi muốn chấn hưng giáo dục thì bây giờ phải bắt đầu từ đâu? Sư phụ đã nói 2 điều: *Cấp cứu*, lớp phụ đạo quốc văn, tức là lớp học bảy ngày của tập đoàn chúng ta hiện nay, hoặc là mỗi tuần lễ đều có giảng dạy kinh điển, đây gọi là cấp cứu, phải không? Còn căn bản thì sao? *Từ A đến Z*. Nếu từ A đến Z là điều căn bản thì phải làm thị phạm từ A đến Z, mới có thể chấn hưng cả nền giáo dục. Thật ra trọng điểm trong buổi trao đổi giữa Thành Đức và quý vị nằm ở đâu? Bây giờ chúng ta phải tìm được, điểm mấu chốt để chấn hưng nền giáo dục Trung Hoa, tìm được điểm mấu chốt đó thì sẽ nhắc trái đất lên được, đúng không? Tìm được điểm mấu chốt rồi, sẽ nhắc nền kinh tế của đất nước ta lên được, đúng không? Giả sử bây giờ đã tìm được điểm mấu chốt, thì có chấn hưng nền giáo dục nước ta được không? Được, chính là phải có thực nghiệm từ A đến Z. Bởi vì ngay cơ về tín tâm, quý vị không làm được thì người ta không tin.

Được, vậy quý vị muốn làm thực nghiệm từ A đến Z thì còn phải bản địa hóa, hiện đại hóa, có quan trọng không? Kết quả trường từ A đến Z của quý vị là trường nằm ngoài thể chế, họ nói: “*Anh làm được, tôi làm không được*”, xin hỏi bây giờ đa phần người ta đều ở đâu? Trong thể chế. Hơn nữa quốc gia cũng đã ra

công văn, phải tham gia giáo dục nghĩa vụ, không được lấy tư thực, quốc học thay thế cho giáo dục nghĩa vụ, đã ra công văn rồi. Tại sao tôi lại nói đoạn này, “*độ đức lượng lực, thăm thế trách nhân*”, những điều này chúng ta đều phải tìm hiểu khách quan, cho nên thực nghiệm này phải được thực hiện trong thể chế. Thật ra mà nói, những quan viên giáo dục có khổ không? Phụ huynh có khổ không? Giáo viên có dễ dàng gì không? Mọi người xem hình như người bây giờ rất cố gắng, họ cũng cảm thấy hình như cần phải điều chỉnh phương hướng, nhưng hình như lại không biết nên làm thế nào. Trong ngành giáo dục có bao nhiêu người cảm thấy tiếp tục như vậy sẽ không ổn, nếu cứ tiếp tục giáo dục để ứng phó thi cử như vậy thì ngộ tánh của con trẻ sẽ thế nào? Sẽ biến thành cỗ máy đi thi, các em cũng không muốn như vậy. Thành Đức cũng không muốn như vậy, tôi cũng đã bước ra từ đó, hồi nhỏ tôi cũng đã thi thi thi như vậy, thi đến sau cùng thì mục tiêu cuộc đời cũng không còn nữa, cho nên thực nghiệm rất quan trọng. Vì thế “*đương kim chi thế, xả ngã kì thù*” (ngay trong đời này, ta không làm thì ai làm), A Di Đà Phật, cảm ơn mọi người!

Hình như quý vị vẫn chưa hoàn hồn lại, tôi nói thêm một đoạn cuối cùng, làm một cái kết. Lúc này nói là biết tu, đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã chuyển cái duyên ác nhất của người thế gian thành pháp duyên, điều càng quan trọng hơn nữa là không những hóa giải cái duyên này, đã cho tôn giả Kiều Trần Như một pháp duyên, một cơ duyên thành tựu, điều càng quan trọng hơn nữa là cho tất cả các đệ tử Phật trong 1200 năm sau một tấm gương tốt nhất về sự nhẫn nhục, chuyển cái duyên ác nhất của người thế gian thành sự cúng dường lớn nhất cho tất cả các đệ tử ở đời sau, bởi vì sau này chúng ta đi trên con đường này, gặp phải điều gì, so với những gì đức Phật trải qua thì đều là chuyện nhỏ, có gì đáng để trong lòng đâu chứ? Vậy là sẽ vượt qua được.

Cho nên cái ác duyên này xuất hiện có tốt không? Tốt chứ, vì thế các vị huynh trưởng, nếu như quý vị gặp phải hoạn nạn lớn nhất thế gian thì chúc mừng quý vị, ông trời đặc biệt xem trọng quý vị, ông trời không tìm người khác mà tìm quý vị. Tôi không có nói đùa với mọi người, những lời tôi nói đều có căn cứ, Mạnh Tử nói: “*Thiên tương giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngã kì thể phu, không phạt kì thân, hành phát loạn kì sở vi*” (Trời giao trách nhiệm lớn lao cho người nào. Trước tiên phải khiến họ lao khổ tâm trí, gân cốt uể oải, thể xác đói rét, cuộc sống cùng quẫn, làm việc gì cũng không thuận lợi). Tôi nói mọi người nghe, quý vị xem những huynh trưởng này mới mười mấy tuổi, con đường các huynh ấy đi cũng không hề đơn giản, các huynh ấy cũng đã trải qua rất nhiều thử thách, những người đã gặp phải rất nhiều

khó khăn như họ cũng không hề ít, họ đã vượt qua được thì sẽ khiến rất nhiều người có được tín tâm.

Cho nên duyên của mỗi người không giống nhau, đều có thể rộng tu cúng dường, đều có thể làm tấm gương tốt nhất cho người đời sau, đây đều là công đức vô lượng. Vì vậy sư trưởng chúng ta, chúng ta cảm ân ngài về điều gì? Ngài cũng đối mặt với hoạn nạn lớn như vậy trên thế gian, hoằng pháp hơn 30 năm, sau cùng bị người ta đuổi đi, hoạn nạn có lớn không? Sư trưởng đã đối mặt như thế nào? Hoạn nạn lớn nhất chính là nhân duyên để sư trưởng thăng tiến nhanh nhất, nghịch cảnh tăng thượng duyên.

Khi sư trưởng rời khỏi Đài Loan, đã viết một đoạn “*Sống trong thế giới biết ơn*”, rất nhiều đệ tử bực mình muốn chết, còn sư trưởng thì lại thăng tiến hơn. Ở Singapore ba năm lại phải ra đi, sư trưởng đã viết: “*Sống trong nghịch cảnh, tùy theo ác duyên, không sân hận, nghiệp chướng tiêu trừ; tùy theo thuận cảnh, sống trong thiện duyên, không tham si, phước huệ đều hiện*”, những lời này từ đâu mà ra? Từ trong cảnh giới mà chính ngài chứng được, đó là báo cáo tâm đắc của ngài, lại được thăng tiến. Kết quả khi vừa đến Australia, lại kết duyên với thế giới, kết duyên với Liên hiệp quốc. Cho nên những người đã đuổi sư trưởng ra khỏi Đài Loan có phải là Phật Bồ tát không? Những người đuổi sư trưởng ra khỏi Singapore có phải là Phật Bồ tát không? Vì thế quý vị xem, sư trưởng đã biểu diễn cho chúng ta coi: *tất cả mọi người đều là Phật Bồ tát*, tất cả các duyên đều là đến thành tựu cho mình, chỉ có một mình ngài là học sinh, đây chính là Thiện Tài Đồng Tử 53 lần tham vấn.

Vậy tiết này chúng ta học đến đây.

Cảm ơn mọi người, A Di Đà Phật!

Cảm ơn quý vị đã đón xem!

Nguyện đem công đức này

Trang nghiêm Phật Tịnh độ

Trên đền bốn ơn nặng

Dưới cứu khổ ba đường

Nếu có kẻ thấy nghe

Đều phát lòng Bồ đề
Hết một báo thân này
Cùng sanh về Cực Lạc